

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

Cap. I. De primo exercitamento, quod est, seipsum aspernari. Quid sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

LIBER QVARTVS,

Quatuor potissima humilitatis exercitamenta
complectens.

Quæ proximè diximus eò spectarunt, vt quam suo in vitæ instituto humili-
tatis formam exigeret, & à quo fonte peteret, quibus riuulis eam B. Igna-
tius deriuaret, videremus; eius autem ad perseuerandum necessitatem, initio
docuimus. Iam superest vt communiora quædam, alijsque omnibus institutis
necessaria proferamus. Quod vt clariùs & præceptionibus ad vsum magis op-
portunis fiat, quatuor hîc ponam sui aspernandi exercitamenta, vim singu-
lorum indicaturus, & quantum ad perseuerantiam valeant.

Primum est, præ Deo & coram diuinæ maiestatis oculis nihil sibi tribuere: Se-
cundum, nemini se præferre, postponere potiùs: Tertium, se in omnibus accu-
sare: Quartum, actiones viles & abiectas libenter frequentare.

CAPVT I.

*De primo humilitatis exercitamento, quod est, se ipsum
aspernari. & quid illud sit?*

Hoc primum humilitatis exercitium, præ ijs omnibus quæ ad per-
seuerantiam vel commendari, vel exigi possunt, non tantùm vti-
le, sed planè necessarium, ex ijs quæ dicentur videbimus, &
quidem eiusmodi, vt naturæ ratione præditæ necessarium, & à sui
ortu primo congenitum fuerit.

Nec enim hîc exquisitiùs aliquid aut elaboratiùs, quàm ipsam nudam rei
veritatem, nostrique in conspectu Dei, hoc est tenebrarum ad primam lucem
comparatarum, cognitionem & confessionem requiro. Quia profectò fiet, vt
cùm ea omnia, quæ propriè nostra, & à nobis, non autem Dei, & à Deo sunt,
seposuerimus, reperiamus id omne quod est bonum, sanctum, perfectum, Deo
esse tribuendum; nobis verò id vnum superesse quod malum, vitiosum, pra-
uum, distortum fuerit: estque id promiscuè, in rebus planè omnibus, ad eò ve-
rum, vt nihil sit quantumcumque exile, nullæ rei vllius pars, consilium, susce-
ptio, progressio, sustentatio vel exitus, vbi sibi propriæ laudis portionem ali-
quam suam vindicare possit quisquam, nisi merè purèque referendo in Deum,

Y

sine

Apo. 4.

sine quo, non quidem hoc vel illud, sed planè nihil possumus facere, ideoque meritò Deo soli honor & gloria, qui si coronat hominum merita, quid aliud quam (vt loquuntur Sancti) dona sua præmiatur? atque inde in clarissima, qua perfunduntur æternitatis luce, beati spiritus, procidentes & adorantes mittunt suas coronas ante Dei thronum, verissimè concinentes, *Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam, & honorem, & virtutem: quia tu creasti omnia, & propter voluntatem tuam erant, & creata sunt.* Annon cuncta, vel naturæ, vel gratiæ bona, vltro & prior nobis dedit? vt siue naturæ, siue gratiæ quidquam adfuerit, ab illo proficiatur, conseruetur, vigeat, eiusque laudibus, quantum quantum est, meritò seruiat. Nobis igitur, qui nihil ex nobis habemus, nec in totum, nec in partem gloriæ veniendum est, cauenda omnino, ex cuiuscumque rei benè gestæ occasione omnis elatio, dumque quod alienum & Dei est non suffurabimur, intra nostrum nos modulum continentem, agnoscemus, nudos, imbelles, imbecillos, omnium rerum indigos, in mala quæuis pronos & præcipites, nihil nisi vanissimam boni omnis inanitatem, putidamque vitiorum omnium esse sentinam: hinc à nobis nihil boni effici, & fermè id omne infici, quod per nos fieri bonus decreuerit Deus.

Dan. 4.

Hæc autem, vt verissima, ita animo nostro contestatissima & præsentissima sint oportet, tantumque apud nos possint, vt mendaci superbiæ, fallis blanditiis illudenti, aditum obstruant, iustumque, vt mox dicemus, timorè incutiant, ne simul, & bono, quod concessum fuerat, excidamus, & superbiæ grande crimen incurramus. Dixit rex quidam, ei similis qui super omnes filios superbiæ rex est: Nonne hæc est vrbs magna, quam ego ædificauit in domum regni, in robore fortitudinis meæ, & in gloria decoris mei? Audiuit quidam assentatores dicentes, Vox Dei & non hominis; & non repressæ laudis placuit falsitas. At hic cælitus percussus, vlcere fædo interiit: ille verò, dum sibi celsior hominibus ingredi, ipsumque propè cælum vertice tangere videretur, infra ipsos quinetiam homines, ad bestias, & ferarum pabula, depulsus amandatur, donec malis eruditus, exclamauit, *Laudo, magnifico, glorifico regem cæli, quia omnia opera eius vera, & via eius iudicia, & gradientes in superbia potest humiliare.* Sequamur eum veriora & sanctiora sentientem, semperque dicamus, Dominus ipse fecit nos, & non ipsi nos, Dominus ipse Deus virtutum, in Domino laudabitur anima mea, non in gladio meo, non in arcu meo, sed in Domino sperans non infirmabor, omnia opera nostra operatus est in nobis, ex ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia, illi honor & gloria, ab omnibus, & in omnibus in æternum.